

Ž i v o t o p i s

dr. Vladimír T a r d y

Narodil jsem se 18. září 1906 v Lounech. Můj otec byl evangelický duchovní; zemřel 1923. Dětství jsem prožil v Třebíči; zde jsem studoval gymnasium 1924. Od r. 1924 žiji v Praze. V letech 1924-28 jsem navštěvoval přírodovědnou fakultu UK, složil jsem 1929 státní zkoušky z matematiky a fyziky a dosáhl aprobace pro vyučování na středních školách; 1931 jsem na základě disertace z filosofie-matematiky a rigoros dosáhl hodnosti RNDr. Současně s přírodovědnou fakultou jsem studoval filosofii a psychologii na filosofické fakultě UK. Absolvoval jsem v roce 1931. Podal jsem disertaci "Teleologie lidského chtění" (kritika filosofie K. Engliša) a r. 1936 jsem byl promován na FkDr.

V letech 1930-31 jsem byl výpomocně zaměstnán ve Všeobecném pensijním ústavu v Praze v matematickém oddělení. Ve šk. roce 1931-32 (od 23.11.) jsem výpomocně učil na reálném gymnasiu v Praze XII. Ve šk. roce 1932-33 do konce února jsem vyučoval na měšťanské škole v Kardašově Řečici. Od 1.3. 1933 byl jsem profesorem gymnasia v Praze XI do 31. 10. 1945, ale od r. 1937 s částečnou a pak úplnou dovolenou pro činnost v Ústředním psychotechnickém ústavu, později nazvaném Ústav lidské práce. V roce 1945-46 jsem učil na reálném gymnasiu v Praze VI. Do r. 1949 jsem měl dovolenou pro přednášení na vysokých školách až do svého jmenování universitním profesorem.

Od r. 1932 jsem se rozhodl věnovat se psychologii. Pracoval jsem v psychodiagnostice a studentském poradenství ve výše jmenovaném psychotechnickém ústavu od r. 1934 pod vedením dr. Jana Doležala, který se stal pak ředitelem ústavu. Tuto

činnost jsem skončil v r. 1948 přechodem na vysokou školu.

Mezi tím jsem se připravoval teoreticky na habilitaci z oboru psychologie, což bylo oddáleno válkou. Dosáhl jsem habilitace na filosofické fakultě pražské r. 1947. Přednášel jsem na této fakultě výpomocně r. 1945, pak jsem byl pověřen přednáškami psychologie na nově vzniklé fakultě pedagogické od r. 1946 (děkan O. Chlup). Zde jsem byl jmenován profesorem s platností od 1.10. 1948 a působil jsem tamtéž i po přeměně fakulty na Vysokou školu pedagogickou do roku 1959. V letech 1946-49 jsem přednášel na Vysoké škole politické a sociální. Na filosofické fakultě jsem konal přednášky jako docent nepřetržitě od r. 1947. V r. 1959 jsem byl ze zrušené Vysoké školy pedagogické převeden na katedru psychologie (vedoucí prof. dr. Doležal). V r. 1962 jsem se stal vedoucím této katedry a byl jsem jím až do školního roku 1967-68. Na filosofické fakultě jsem měl v letech 1967-68 polovinu pracovního úvazku a přednáším tam nyní 4 hodiny týdně psychologii osobnosti.

Od 1.4. 1967 jsem až dodnes zaměstnán v Psychologickém ústavu ČSAV (od 1.9. 1967 na plný úvazek, od založení ústavu 1.4. 1967 do 30.6. 1970 jakoředitel). Vedu zde tým psychologie osobnosti.

Moje publikační činnost vyplynula především z požadavků pedagogických (kolem 20 učebních textů) a týká se především obecné psychologie, dějin psychologie a psychologie osobnosti, celkem více než 60 odborných publikací.

Politické zájmy a činnost. V Třebíči jsem poznal dělnické revoluční hnutí, ale blíže jsem se o politiku zajímal až jako student vysoké školy v Praze. Tehdy jsem začal studovat

spisy Marxovy a Leninovy a vstoupil jsem do KSČ. Byl jsem přijat na základě doporučení třebečských soudruhů a byl jsem v letech 1925-29 členem místní organizace ve Střešovicích. Nebyl jsem však ve spojení se studentským komunistickým hnutím a událostmi ve straně v r. 1929 jsem byl disorientován, takže jsem se přestal účastnit činnosti ve straně. V letech 1932-39 jsem byl pasivním členem sociálně demokratické strany, 1939-45 Národního souručenství. V době rostoucího ohrožení československé republiky a růstu fašismu jsem se opět začal zajímat o politické události a o politiku Sovětského svazu. V době okupace se ukázalo, že proti německému fašismu není jiné záchrany, než Sovětský svaz.

Po osvobození jsem se hleděl orientovat v politické situaci u nás a aktivně se účastnit budování nového lidově-demokratického státu. Rozhodl jsem se ke vstupu do KSČ a byl jsem přijat s datem 1.6. 1945. Od té doby jsem nepřetržitě vykonával celou řadu menších funkcí. Byl jsem krátce členem výboru ZO KSČ v Ústavu lidské práce, aktivistou při OV KSČ v Praze I. (pro tzv. Ústředny) a dlouhou dobu propagandistou, zvláště pak po absolvování 6týdenní krajské stranické školy 1951. Jako přednášející jsem zejména na Vysoké škole politické a sociální hájil politiku komunistické strany. Aktivně jsem se účastnil přednáškami v předvolebním období 1948. Od školního roku 1948-49 se těžiště mé činnosti přesunulo na pedagogickou fakultu, kde jsem byl jmenován profesorem. Zastával jsem funkce v rohu stranického školení resp. stranické výchovy; naposledy jsem byl konsultantem samostatně studujících a členem sboru propagandistů při OV KSČ v Praze 2. Jen krátce jsem měl jiné funkce (člen výboru ZO, aktivista pro vysoké školy). Na filosofické fakultě od roku 1959 jsem pokračo-

val ve funkci propagandisty až do roku 1962, kdy jsem za tuto činnost obdržel uznání od ZV KSČ. Po té jsem pro přetíženost jinými funkcemi (Čs. psychologické společnosti, vědeckém kolegiu pedagogiky psychologie, vedení katedry) nevykonával žádné stranické funkce.

V r. 1966 mi byl propůjčen řád práce za vědeckou činnost v marxistické psychologii.

V roce 1968 jsem pokládal za správnou kritiku vedení A. Novotného, ale byl jsem přesvědčen, že nelze provádět politiku bez spolupráce se Sovětským svazem, pod vedením KSČ. Proto jsem uvítal volbu Dubčeka prvním tajemníkem a L. Svobody prezidentem republiky a neúčastnil se žádných akcí proti KSČ ani proti Sovětskému svazu. Nevystupoval jsem však aktivně proti pravicově oportunistickým náladám na našem pracovišti a nutnost vstupu spřátelených armád do ČSSR jsem nechápal. Naše stranická organizace, zvláště v r. 1969, reagovala na politické události opožděně. V této době jsem se jako ředitel Psychologického ústavu snažil, aby byl zaujat správný postoj k novým událostem. V ústavu nedošlo k formování pravicové oposice ani k odchodům vědeckých pracovníků do ciziny. Dbal jsem na to, aby vědecké styky se Sovětskou vědou nebyly ani v roce 1968 přerušeny.

Při prověřování v roce 1970 jsem očekával, že budu pro málo energické prosazování linie strany z KSČ vyškrtnut. Fakticky jsem byl ze strany vyloučen, což nebylo dostatečně zdůvodněno. Moje odvolání k OV KSČ bylo mi podle ústního sdělení zamítnuto.

V letech 1968 a dalších jsem sledoval politické události a byl jsem ochoten se účastnit ideologického boje za zásady KSČ. Překážkou v mé aktivitě byl vážný úraz mé manželky v roce 1970

ze kterého se léčila v nemocnici po dobu 9 měsíců a jehož následky trvají.

Doufám, že v příštích letech budu moci ještě aktivně vědecky pracovat a pokračovat tak v plnění úkolů státního plánu výzkumu a účastnit se veřejného života.

Tandy

V Praze, 2. květná 1972.